

Lafila Olmuyor

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ اللَّهُمَّ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

Hepimiz çok iyi biliriz ki Allah Teâlâ insanı başıboş yaratmamıştır. İlk insandan son insana kadar herkesin yaratılma gayesi kul olarak yaşamak, bunun sonucunda da cennet veya cehennem karşılığıyla yüzleşmektir. Bundan istisna edilebilecek tek bir insan dahi yaratılmamıştır.

Bu büyük yaratılma gerçeği herkesin gözü önünde ve itiraz edilemeyecek şartlarda gerçekleşsin diye de peygamberler olarak bildiğimiz temsilciler göndermiştir. En son temsilci Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemidir. Resûlullah Efendimiz, Allah Teâlâ'nın insanları ve cinleri yaratmaktaki maksadının nasıl gerçekleşeceğini ortaya koyan tek resmî işaretidir. Resûlullah'ın etrafında dönmeyen hiçbir düşünce, ideoloji ve uygulama Allah katında değerli ya da geçerli değildir, kabul edilirliliği yoktur.

Biz bu kaideye iman ederiz. Böylesini uygun bulmamız veya düşüncelerimiz arasında böyle bir şeyin de bulunması düzeyinde kabulden daha büyük olarak iman ederiz. Gerçi bazı insanlar boş vakit buldukları, önlerindeki müthiş cehennem çukuru ve muhteşem cennet manzarasını düşünmeye vakit bulamadıkları içindir ki kendilerine göre makul bazı sorularla bu büyük gerçeği boşlukta bırakmaya çalışmaktadırlar. Buna göre sözgelimi kutuplarda yaşayan insanlar Medine-i Münevvere'den hiç haberdar değillerken Resûlullah aleyhisselamı ve getirdiği şeriatını nasıl bileceklerdir? Bu minvalde sorular etrafında zihinlerini harap eden veya etmeyen kimseler, soruların cevaplarından bağımsız, şunu bilmelidirler: Allah bizi başıboş ve boşuna yaratmamış, ne yapmamız gerektiğini öğretmek için de Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemi tek temsilcisi olarak göndermiştir. Allah'ın izniyle bu hakikati Yahudi'den Budist'e kadar her kimlik sahibi bilmektedir.

Ancak bazı sözlerin kabul edilmiş olması otomatik biçimde kurtarıcılığı anlamına gelmez. Doktorun reçetemize yazdığı bir ilacın adını yüz defa tekrar etsek, her karşılaştığımız kişiye de "Bu ilaç tansiyona iyi gelir" desek, herkes de gerçekten o ilacın tansiyona iyi geleceğine ikna olsa bütün bunların tansiyonumuza bir etkisi olmaz. Çünkü ilaçlar reklamlarla değil, uygulamayla fayda veren şeylerdir.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, insanlık onun doğduğu gün şenlikler düzenlesin diye gelmiş bir peygamber değildir; insanlığın onu beynine ve kalbine bir ilaç gibi yerleştirmesi için gelmiştir. Onun adı ve yaşantısı etrafında felsefeler oluşturmak, övgüsüne şiir festivalleri düzenlemek kıyamet gününde hiç kimseyi kurtarmayacaktır. Her şey 'Muhammedün Resûlullah' sözünü hayat programı olarak algılayıp yaşamakla gerçek olabilir, ötesi için kimse kendini avutmamalıdır.

Bizler Resûlullah aleyhisselamı çok sevmekle de avunamayız. Onu müşrik olan amcaları da çok seviyorlardı; bu kıyamet gününde işlerine yaramayacaktır. Onu bu dünyada hiç kimse amcası Ebû Tâlib kadar sevemez, uğrunda fedakârlık edemez; amcası şimdi nerede?

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bizden edebiyat istemiyor. Rabbimiz Allah da peygamber hakkında edebiyat parçalamamızı beklemiyor. Bizden beklenen ve istenen, Efendimiz'in peşinden gitmektir. Allah kıyamet gününde kulları arasından 'peygamber hakkında en iyi şiirleri yazarlar' diye bir kısmı ayırmayacaktır. Ayrıcalıklı olanlar onun ahlakıyla kuşananlardır. Ayrım kriteri de Kur'an'ı nerede tuttuğumuzdur.

*

İnsanlığın büyük teknolojik gelişmesi zekânın yapayını bile oluşturabilecek güç ve idrake ulaşınca insanoğlu, Allah'ın gönderdiği dini ve peygamberi de kendi sosyal, siyasî, etnik kimliğine büründürebileceğini zannetmiştir. Yüz sene önce gelmiş neslin çarpılma endişesiyle sözünü bile edemeyeceği tasarıları, şimdiki yapay zekâ ile yetişen nesil kendi sosyal ve yasal hakkı gibi

görmektedir. Allah'a ve peygamberine karşı "Ben böyle düşünüyorum, bu benim hakkım, peygamber benim zamanımda yaşasa o da böyle yapardı" diye düşünme, dillendirme, iddia etme cüretinin zamanındayız. Böylece görülerek tecrübe edilmekte ve anlaşılmaktadır ki dillerin kelime-i tevhidi söyleyip iman dairesi içine girmesi yeterli değildir; iman içe sindirilmiş olmalıdır. Resûlullah aleyhisselamın canlarımız ve cananlarımızdan daha değerli olması gerektiği, sözle değil yaşayışla ortaya konması gereken bir durummuş.

Yasalar, örf, sosyal ilişkiler, dünya devletlerinin tanıdığı haklar kesinlikle bir dakikalığına dahi olsa Resûlullah'ın önüne geçirilebilecek şeyler değildir. Zira insanî ideolojilerden devşirilmiş sosyal öğretiler, batıl ve muharref fikirler nebevî kaynağın, şeriatın, Kur'an'ın önüne geçirildiğinde Allah ve peygamberi o bünyede kaybedilmiştir.

Bir yandan da pek çok zihne, "Kim böyle düşünür ki?" sorusu gelebilir. Öyle ya kim cesaret edip böyle bir sapıklığı kendine yedirebilir, Müslümanlığıyla bağdaştırabilir? Fakat Kur'an'ın ifadesini, hadis-i şerifin hükmünü açıkladığımızda "ama... bana göre..." diye cümlesine başlayan birinin yaptığı bu değilse başka nedir? Bu itirazı dillendiren birinin sakallı veya başörtülü olduğuna aldanacak mıyız? Resûlullah aleyhisselamın Kur'an'ından ve hadislerinden, ümmet-i Muhammed'in asırlardan beri iman olarak bilip yaşadığı kaidelerden bir inanca, değere dudak büküp "Bana göre böyle değil... filanca göre de şöyle" itirazını dillendirenin hâlâ Resûlullah'ın ümmetinden olmaya devam edeceğini mi zannediyoruz? **İman denen cevher, başlarken bir satır bile olmayan tek cümleyle başlıyor ama bu kadar kolay doğmasına karşın bitişi niye zor olsun? O da tek cümleyle olup bitecek bir iş niye olmasın?**

Kur'an'ı kitabı, Muhammed aleyhisselamı da peygamberi bilen müminler olarak şu gerçeği sindirmek mecburiyetindeyiz: Kur'an'ımız ve cennet hedefimizin elimizden kaçması için uzun projelerin yürütülmesi gerekmez. İslam'dan çıkış da notere gidip beyanat verme zahmetiyle gerçekleşmez. İman, akıllarda yerleşmiş düşüncenin adıdır. O yerleşik değer de ağızdan çıkan bir söz, atılan bir imza, yürütülen bir yöntem veya işletilen bir sistemle bozulup devreden çıkabilir. Bu olunca iman denen gerçek de kaybolmuş demektir.

Şeytanı New York'ta, Moskova'da, Pekin'de, Varşova'da zannetmek büyük bir yanılgıdır. Onun asıl emeği Mekke'dedir, en büyük hayalleri Medine'dedir, ruhu Kudüs'tedir. Buralardan, aramızdan bir kişi kazandığında Pekin'in tamamını kazanmış gibi mutlu olur. Onun ezan sesi duyulmayan diyarlardan insan kazanmaya ihtiyacı da yoktur, onlar tabiri caizse zaten doğal abonelerdir. Ama ezanların yükseldiği şehirlerden, namaz kılan annelerin bulunduğu evlerden, din öğretilen kurumlardan insan kazanabilirse sahaya zirveden girmiş, en yüksek puanla işe başlamış olmaktadır şeytan. Yüz binlerce yıldan beri düşmanımız olan şeytan nereden, hangi taşla kuş vuracağını çok iyi hesap etmektedir. Ve binlerce senedir uğraştığı da Müslümanlar'ın evinden bir genci saflarına alabilmektir, Mekke'de bile faizin helal olabileceğini düşünecek bir insan yakalamaya çalışmaktadır.

Şeytan herkesten iyi bilir ki bir insan sabaha kadar namaz kılsa, akşama kadar oruç tutsa, her sene haccetse, her ay umre yapsa ama faizin haramlığını kabul edip onu ateş olarak görmediği, büyük haramları çirkin saymadığı, kul haklarıyla dolu bir sicil taşıdığı sürece kıyamet gününde ne namaz ne oruç ne okunan Kur'anlar ne umreler bir işe yaramayacaktır. İnsanın düz mantığının kolaylıkla anlayıp kabul edebildiği bu hakikati şeytan da iyi bilmekte ve yatırımını bu sonucu hazırlayacak doğrultuda yapmaktadır. İnsanların kulağına yanaşıp direkt "Soğuyun İslam'dan, deist olun" dese bunun depresyon, ardından toparlanma nedeni olacağını, ters tepeceğini hesap etmektedir. Zira düşman, tanklarıyla sınırdan geçmeye çalıştığında herkesin vatanseverlik duygusu kabarrır ve toplu direnişe geçilir.

İman için de benzer bir durumun söz konusu olacağını şeytan bilmektedir. Bu sebeple kulun zihninde direkt Allah üzerinden bir savaşa girmez, "Bırakın şu Kur'an'ı" demez. Bunu Bolşevik Komünistler'e

söylettirdiğinde aradan geçen kısa zaman sonra Bolşevizm mezara girdi, o topraklarda yeniden ezanlar yükselmeye başladı. İslam budanmış, daha güçlü gelmeye başladı. Bu nedenle hem Müslümanlık dairesinin içinde kalmaya devam eden ama Resûlullah'ın bir sözünün 'acaba yaşadığımız toplumda bir karşılığı olup olmadığını' sorgulayan bir tip üretmek ve sonuca bu yolla ulaşmak işine daha fazla gelmektedir. Konuşturduğu bir cümlenin bedeli olarak kişinin elli sene sonra imandan çıkması muhtemelse ona bile yatırım yapar şeytan; o bizim gibi kısa vadeli, günübürlük çalışmaz, ay başından sonuna hesap yapmak zorunda olduğu ücret tarifesi de yoktur. En son insan kimse onu bile Deccâl'in kucağına itecek bir sapık olarak yetiştirmeye razıdır. Üç yüz sene sonra biri bir puta tapacaksa o putun resmini şimdiden çizmeye hazır ve razıdır. Müslümanlar olarak biz niye cehennem korkumuzu ve cennet umudumuzu günübürlük belirlenmeler üzerinden düşünelim?

*

Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'in ümmetinden olmak lafla yerini bulacak bir iddia değildir. Kutlu veya kutsuz törenler yapmak, kandillerde simit dağıtmak, başkalarına peygamberinin yüceliği hakkında şişkin lafazanlıklar sergilemekle olacak iş değildir. Miraç kandilini kutlamak için telefon rehberindeki herkese mesaj göndermişsin ama ertesi gün sabah namazına kalkmamışsın; kime yarar bu? Zengininin malını saymakla doymuş bir fakir olabilirse burada da bir faydadan bahsedilebilir.

Ashab-ı kiramın sadakat, vefa, teslimiyet ve ibadet anlayışları bizim övünmemiz, onları övmemiz için mi önümüzde durmaktadır yoksa bizim de onlar gibi olmak isteyip bunu ispat edeceğimiz eylemler yapmamız maksadıyla mı? Hocaların vazifesi, ümmet-i Muhammed'e hayal balonları şişirtmek ya da tam ters uçta, ürkütüp uçurumdan aşağı düşürmek değildir. Gerçekleri insanların anlayacağı dille anlatmak maksattır. Sonra onlar da hem bildikleri hem anlattıkları hakikatlerden huzur-ı ilâhîde sorgulanacaklardır. Ve kıyamet gününde hiç kimse "Biz şu hocayı beğenmiştik, çok güzel konuşuyordu" diye bir mazeret sunamayacaktır. Hepimizin akıllı, idraki var ve her birimiz de gerçeğin ne olduğunu anlıyor, anlayabiliyoruz. Neslimizin Allah'tan niye, hangi sebeplerle koptuğunu görüyoruz.

Fakat maalesef önümüzdeki dert şudur: Ateş kendi evimize düşmeden tehlikeyi göremiyoruz. Ne zaman çocuklarımız, torunlarımızdan birinde sıkıntılı hâller yaşıyoruz, işte o zaman aklımıza 'devrin çok kötü olduğu' geliyor. Dün iyi miydi ki devir? Biz dünyanın nereye doğru gittiğini göremeyecek kadar kör müyüz? Teknolojinin gelişmesi, akıllı telefonlar, yapay zekâ... bunlara şaşırarak bile lüzumsuzdur. Efendimiz aleyhisselam bir keresinde ashabına, avucunu açarak büyük bir cehennem devasa alevleriyle yanmakta olduğunu; diğer avucunu açtığıdaysa hurileri, ırmakları, güzellikleriyle koca bir cenneti göstermişti. Parmağıyla işaret ettiğinde karşısındaki kişiyi öldüren, parmağıyla attığı birini dağ tepesine kadar fırlatan bir Deccâl'i bize haber veren nebevî hadisin üzerinden 1400 küsur sene geçmiştir. İnsanlık henüz bu kadar müthiş bir şeyi görebilmiş bile değildir.

İnsanoğlu Allah'ın verdiği akılla ilerlemektedir, ilerleyecektir de. Efendimiz aleyhisselam, "Akşam olup evine gelen Müslüman, ayakkabısının bağcıklarından o gün evde neler olup bittiğini öğrenecek, bu olmadan da kıyamet kopmayacaktır" buyurmuştur. Teknolojik haberse bu odur işte. İnsanların yırtıcı hayvanları konuşmalarını da kıyamet öncesinde vuku bulacak olaylardandır.

Bu haberleri veren Resûlullah Efendimiz aynı zamanda, "Bin kişinin namaz kıldığı bir camide belki bir kişi mümin olacak, diğerleri boşuna kılacaktır" haberini de yüzyıllar öncesinden söylemektedir. Görkemli bir İslam manzarası, kimsenin Müslümanlığı başkasına bırakmadığı bir toplum algısı, lafazanlıklar o biçim, kampanyalar, ışık gösterileri, duvarlara asılmış edebiyatlar o biçim... Ama camide, secdeye kapanmaktan haz duyan kişi oranı binde bir... Gerisi? Gerisi işin reklamında, töreninde.

Uyanık olmamız, mümin olmamızın bir gereğidir. Müslümanlık lafla değildir; Resûlullah'ın sünnetine uyan mantıkla hayatı şekillendirmektedir. Böyle yaşayan biri kötülüğe iyilikle cevap vermek zorundadır; lafla değil, pratikle olması gereken Müslümanlığın gereği budur. Evlerimiz, Resûlullah bugün dünyada değil ama olsa bu evde yaşardı, dedirtmelidir. Bu Müslümanlıktır, ehl-i sünnet olmak budur.

Çalışkan, gayretli, borca tenezzül etmeyen, küçücük evde on nüfusla yaşamaya razı ama faizle yeni ev almaya çalışmayan, çocuklarını kimseye muhtaç etmemek için sekiz saatlik mesaisi üstüne başka mesailer ekleyen ama bankadan kredi çekmeye yanaşmayan, başkalarının hatalarına değil kendi eksikleri ve kulluğu üzerinde mütalaa derdine yoğunlaşan Müslüman olunmalıdır. Dinlenen, keyfine bakan ama şıarmayan karakter sahibi olmalı, suyun ve gazın fiyatı çok arttığından değil israf vebalinden korktuğu için fazla harcamaktan kaçınılmalıdır. Mümin ile kâfir arasındaki fark, dere kenarında milyarlarca metre küp su akıp giderken dahi suyu israf etmeden abdest alınan mantıkta belli olur. Bu zihniyet kaybedildikten sonra da kişinin sıfatı mümin olsa bile mantığı 'su fiyatına çok zam geldiği için' harcamaktan kaçınanlarınkıyla aynıdır.

Vakit israfı konusunda ömrünü saniyelerle sınırlı bilen, hassas davranan, malayani, ıvır zıvır işlerle zaman harcamayan kimse müminliğini şuurlu yaşıyor, peygamberine bağlılığı yerine oturmuş demektir.

Eşinin "İyi bir mümindir" dediği kimse içi ve dışı bir olmuş insan demektir. O artık lafla, mesaj atarak değil içine sindirerek, tutunduğu kabza yaparak imanını yaşamaktadır.

Ümmet-i Muhammed'i ırka, renge, paraya göre değil imana göre kardeşi bilen ve görüş farklılığı olsa da her mümini kardeşi bilen kimse ümmetinin kalitesini yakalamıştır.

İnsana merhamet ettiği gibi hayvanlara dahi -Allah'ın da merhametini isteyen bir kul olduğu için- şefkatle yaklaşan kimse mümin olma bilincinin idrakindedir.

Çok para kazanan ama paraya tapınmakla arasına çizgi çekme dirayetini göstermiş, uykusuna doyan ama sabah namazını kaçırmaktan ürken, hayatının çok önemli parçası olarak namazı kılan ve yaşayan kimse mümin olmanın anlamını bilmektedir.

Aksi takdirde Müslümanlığımız ve Peygamber aleyhisselama teslimiyetimizin lafını yapmış oluruz. Bu işler de lafla olmuyor.

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمَ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.